

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Tyrocinium Artis Oratoriæ Sacræ Et Profanæ

Moine, Joseph

Solodori, 1714

15. Paradigma 9. geminæ Orationis panegyricæ, cum argumentat. factæ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-68834](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-68834)

CAPUT XV.

*Paradigma IX. geminae orationis
panegyricae, cum argumen-
tione facta.*

Pro Festo Visitationis B. V. in illud:
*Exurgens autem Maria in diebus illis abiit in mon-
tana cum festinatione. Luc. 1. v. 39.*

Argumentum orationis. B. Virgo gratiis &
Prima oratio. *meritis super omnes Sanctos exaltata spem nostram
maximè exaltat.*

I. **P**rima designatio hujus orationis, quæ tota
nititur hoc Syllogismo: *Spes inadifica-
ta monti, posito in vertice montium, maximè exal-
tatur. Spes nostra, post Deum inadificata B. Virgi-
ni, est Spes inadificata monti, posito in vertice mon-
tium. Itaq; spes nostra inadificata B. Virgini maxi-
mè exaltatur. Exordium* fit ex Majore hujus
Syllogismi. *Propositio* indicata est suprâ in
Argumento orationis. *Partitio*. 1. Spes no-
stra post Deum innitur B. Virgini, 2. quæ est
Mons in vertice montium. *Confirmatio* duci-
tur ex Minore Syllogismi primarii, quæ in
se continet *Partitionem*. Hujus prima pars
posteriore, posterior pars priore loco tra-
ctatur in dilatatione. *Argumentatio* 1. par-
tis *Quæ sunt ex parte Dei, & quæ ex parte B. Vir-
ginis, probant, nos posse post Deum plurimum confi-
dere in patrocinio B. Virginis. Igitur, &c.* Argu-
men-

mentatio 2. partis. *Montes sunt sancti. Hos montes superavit B. Virgo, 1. Gratiis, à Deo acceptis, 2. meritis. Igitur B. V. superavit montes, seu est mons in vertice montium. Epilogus.* Promovetur ulterius Affectus Fidei erga B. Virginem ex Consequente argumentationis 1. partis, cum ea, ut dixi, dilatetur secundo loco.

II. *Exordium.* Quid hoc? Humilis illa *ancilla Domini*, quam sese non ita pridem coram Angelo appellavit, hucusque abdita, publici fugitans, &c. nunc Verbo divino gravis prodit in publicum, consortium quærit, videri, & audiri appetit. *Exurgens autem Maria in diebus illis abiit in montana cum festinatione.* Abiit, non tam suo, quam inquilini sui impulsu, qui, teste Ruperto, Matrem suam futuram hactenus obscuram reliquit, ut ejus ad infima sacrae propensionis satisfaciatur. Nunc verò Matrem suam effectam ipsemet protrahit in lucem, ostendit orbi, collocat in alto supra montes, Legatam mittit ad suum Præcursores, adhuc utero clausum. Atque ita virgineam Matrem suam primò exaltat corpore super montes corporeos, quam pridem antè spiritu super montes spirituales extulit, *Propositio* ut nobis innueret, quàm sublimis futura, quàm propè ad Dei thronum accessura sit spes nostra, si hæc, quod ipse voluit, secundum Deum huic Virgini innitatur. *Partitio.* Montes hosce sacros esse reliquos Sanctos, postquam

quam in I. parte instituti sermonis audiverimus, & Dei Matrem Virginem omnes istos montes gratiis & meritis superâsse spectaverimus, facile deinceps in altera parte concludemus, quàm securæ sint spes nostræ, huic virgineo monti inædificatæ, quàm altè atollantur, quàm proximè ad divinum gratiarum solium admoveantur.

III. *Confirmatio.* Argumentationis, hîc prioris, *Major.* Regius Vates, cùm in illo mysteriis pleno *Psal. 67. v. 17.* B. Virgini congruum elogium tribuere vellet, verba idonea non invenit, sed descriptione prophetica usus ait, quòd sit: *Mons in quo beneplacitum est Deo habitare in eo.* Quâ allegoriâ ipsius sublimitatem innuit, utpote quæ instar vastissimi montis creata omnia gratiâ, meritis, gloriâ superârit. Vastissimi, inquam, montis: neq; enim qualicunque altitudine ipsam eminuisse sentire nos jubet summus Dei in ipsam amor, summâque dignitas Matris Dei, ad quam electa est. Audiamus interpretem *S. Greg. in 1. Reg. 1. Potest hujus montis nomine Beatissima semper Virgo Maria Dei genitrix designari. Mons quippe fuit, quæ omnem electa creaturæ altitudinem electionis suæ dignitate transcendit. An non mons sublimis Maria, quæ, ut ad conceptionem æterni Verbi pertingeret, meritorum verticem supra omnes Angelorum choros usq; ad solium Deitatis erexit? Hujus enim montis præcellentissimam dignitatem Isaias. c. 2. vaticinans ait: Erit*
in

in novissimis diebus preparatus mons domus Domini
 in vertice montium. Mons quippe in vertice mon-
 tium fuit, quia altitudo Mariae super omnes Sanctos
 resulsit. Montes istos, in quorum vertice
 Deipara statuta est, cæteros Sanctos esse, e-
 tiam aliorum SS. PP. sententia est. *S. Hieron.*
in c. 5. Ezech. per eos intelligit Patriarchas &
 Prophetas, *S. Ambros.* SS. Apostolos, *S. Bern.*
 SS. Angelos. Et certè montes sunt sancti,
 quia gratiis, virtutibus, & meritis reliquos
 homines, ut montes inferiora, excedunt.
Minoris i. pars. Utut verò alti elevatiq; sint
 cæteri Sancti, existimandum tamen, B. Vir-
 ginem omnibus eminere, & singulos ita su-
 perare, ut hic celsissimus mons sit colloca-
 tus & radicans in vertice reliquorum mon-
 tium, h. e. ut ipsius radices, seu infimæ pri-
 mæque gratiæ, excedant verticem, seu sum-
 mas gratias aliis Sanctis in culmine suæ perfe-
 ctionis concessas, indeq; ipsa inceperit, unde
 alii disierunt; ut ad eò in principio perfectio-
 res gratias & merita consecuta sit, quàm a-
 lii Sancti in fine. *Cæteris per partes præstatur:*
Maria autem se tota simul infundit gratia plenu-
do, inquit Sophron. serm. de Assumpt. Hoc ipsum,
 nisi fallor, insinuare voluit Regius Psalter,
 dicendo: *Fundamenta eius in montibus sanctis. Ps.*
86. 1. Hanc prærogativam gratiarum in B.
 Virgine agnoscunt Theologi, nominatim
 doctiss. *Suarez Tom. 2. in 3. p. disp. 18. sect. 4.* Et
S. Thom. 1. p. q. 25. a. 6. ad 4. putat, Materni-
 tatem

tatem Dei complecti dignitatem quandam infinitam, ex qua statim necessaria consecutione gratiarum quoque immensitas existat. Etverò si Deus Lucifero atque aliis Angelis specialia dona concessit, ideo, quòd ad sublimius officium fuerint destinati; quantas par erat ipsum B. Virgini contulisse, præ aliis dilectæ, & ad sublimissimam dignitatem Matris Dei, Reginae Angelorum, & Sanctorum omnium, electæ? Majora utique ornamenta confert Rex amantissimæ Reginae & Matri, quàm cuivis servorum? *Ejusdem Minoris l. Pars.* His ita positis, merita, gratias consequentia, si licet, metiamur. Una gratia, à Deo concessa, est semen gratiæ novæ, quam meremur, priori cooperando. Tantò igitur B. Virgo amplius augmentum novarum gratiarum, meritorum, & gloriæ adepta est, quantò gratia præcedens fuit aptior ad illustrandum intellectum, & movendam voluntatem, & quantò perfectior idcirco fuit cooperatio. Aut fortè gratiam gratiis perfectissimè cooperandi non accepit, cui copia tam illustrium gratiarum concessa est? Cooperata est primæ; quis ambigat? Huic pro mercede altera, proportionem major ac perfectior collata fuit. Huic denuo, & eodem modo sequentibus, cooperata, & semper cum proportione ascendendo, præstantiores in præmium consecuta, ad quantum apicem perfectissimarum gratiarum, meritorum,

rum, & gloriæ in fine vitæ pertigerit, quam nihil impedivit, quo minùs singulis momentis operaretur, imò quam ad hoc ipsa gratia abundans juvit, cùm jam prima ipsius gratia ex mente Theologorum apud Suarez l. c. tam eximia fuerit, ut perfectissimas reliquorum Sanctorum, quas in fine vitæ habuerunt, superârit? *Complexio.* Quotocunque sis intellectu, non capies tantum numerum, non assequeris perfectionem. Non habet satùs numerorum Arithmetica, ut gradus istius incrementi exprimat. Nemo satùs acuminis habet in oculis, ut ad culmen hujus altissimi montis, in vertice montium radicati, pertingat. Verè *mons in quo beneplacitum est Deo.* Rectè eidem Ecclesia applicat illud: *Prov. 31. 29. Multa filia congregaverunt divitias, tu supergressa es universas.*

IV. Argumentationis, hîc posterioris, *Antecedens.* Nobis verò non sufficiat montem hunc præcellsum, & culturâ divinorum donorum ornatissimum, pigro tantùm intuitu eminus admirari. Compellat nos otiosos spectatores *Isaias c. 2. v. 3. Venite, ascendamus ad montem Domini, & ad domum Dei.* Errantes in valle lachrimarum, exagitati à variis hostibus, quoties effugium suspiramus! Fugiamus in hunc montem, tanquam certissimum & securissimum asylum. Ita suafum olim à Domino Eliæ, per vallem lachrimarum insidias impiæ Jezabellis fugienti. *Egredere*

364 LIB. VI. DE EXERCITIO
dere, & sta in monte coram Domino. 3. Reg. 19. 11.
Neque dicamus: *Quis ascendet in Montem Domini,*
aut quis stabit in loco sancto eius? Psal. 23. 3.
Subiicitur responsum: *Innocens manibus, &*
mundo corde. Mundam afferamus animam &
conscientiam NN. & facilis erit accessus ex
valle lachrimarum in hunc montem. Fin-
xerunt veteres gentiles, quod Gigantes Jo-
vem impugnaturi montes montibus impo-
suerint, ut per hos ad ipsum in caelum pos-
sint eniti. Fabula est, sed ad nostram in-
structionem idonea. In imo constituti im-
pares sumus Deo expugnando, & in vota
nostra flectendo. Deus ipse pro sua infinita
bonitate pronus ad nobis benefaciendum,
volens tamen nostris petitionibus velut ex-
pugnari, facile cessurus, Montem hunc al-
tissimum aliis montibus imposuit, qui gra-
tiarum ac meritorum verticem usque ad so-
lium Deitatis erigeret, ut passibus Fiduciae
per istud adminiculum evadentes proximè
ad Deum accederemus. Montem hunc virgi-
neum nobis accessum ad Deum præbere. S.
Bern. serm. in Nativ. B. V. docuit: Forsitan, in-
quit, Majestatem vereare divinam, - - - ad Ma-
riam recurre. Exaudit utiq; Matrem Filius, exau-
dit Filium Pater. Filioli, hæc peccatorum scala, hæc
mea magna Fiducia est, hæc tota ratio spei meae. Per
hanc igitur scalam ad Deum ascendamus ne-
cesse est, si divinae Clementiae vim talem
inferre cogitamus, ut ad succurrendum no-
bis

bis eam quodammodo expugnemus. Hoc in Monte post Deum spem nostram fundemus, ut ea proximè ad Thronum Dei pertingat, hortante eodem oratore mellifluo *Serm. de aqua ductu: Totis medullis cordium, totis precordiorum affectibus, & votis omnibus Mariam hanc veneremur, quia sic est voluntas ejus, qui totum nos habere voluit per Mariam.* Quam enim summis aliis donis condecoravit, eidem etiam istud comisit, ut dispensatricem divinorum beneficiorum constituerit, nec voluerit quidquam doni ad nos, nisi per manus ipsius, descendere. Neque verò repulsam timeamus à Virgine, si postulando puras manus ad ipsam erigamus: nam verissimè idem dixit: *Sileat misericordiam tuam, Virgo beata, qui te in suis necessitatibus invocatam sibi meminere defuisse.* *Serm. de Assumpt.* Et verò quis de illius misericordia dubitet? Est *Mater misericordiae*, teste Ecclesia, *Habet viscera misericordiae, in quibus visitavit nos oriens ex alto. Luc. 1. 78.* &c. Consequens hujus Enthymematis in sequentem Epilogum dilatandum transfertur.

v. *Epilogus.* Gratulemur B. Virgini hanc tam sublimem exaltationem, &c. at nobis multò magis, &c. Laudemus divinam benignitatem, quæ nobis læsæ Majestatis suæ reis peccatoribus de tam facili medio prospexit, ut per eam omnia possimus impetrare, quæ nihil non potest apud Deum. Peccator
es?

es? Maria est *Refugium peccatorum* pœnitentium. Sceleribus in profundum es demersus? Eadem est *Peccatorum Scala*, qua denuo ad Deum ascendas. Sed quod caput est, B. Virgo est *Mater misericordie*, à Deo sumè honorata & dilecta. Quod dulcius filio, licet imò-rigero, quàm Matris nomen? Hanc si à summo & liberalissimo Rege honoratissimam intelligeret, quid ab ipsa, & per ipsam à Rege, impetrare non speraret? &c. *Si cui historia placent, addi possunt ante Epilogum: ut illa ex Nadasi Ann. Hebd. cœlest. Sabbatho 9. ex Casario L. 2. Dial. c. 12. Pexensfelder Hort. Marian. Allocut. 22. pag. 226. vel alia.*

VI. Subjungo aliud Paradigma Orat. Pænegyri. pro Festo S. Joannis Baptistæ, cujus Major & Minor indigent probatione.

Secunda oratio.

Argumentum orationis: *S. Joannes Bapt. est maximus, quia fuit minimus.*

Prima designatio hujus orationis, cujus Argumentatio primaria est: *Qui minimus est in regno cœlorum, est maximus. S. Joannes Bapt. fuit minimus in Regno cœlorum. Igitur in eo est maximus.* Exordium per Figuram Subjectionis inquit, cur S. Joannes à Christo dictus sit maximus inter natos mulierum. *Propositio.* Fuit ideo maximus in Regno cœlorum, quia minimus seu humillimus fuit. *Partitio.* I. In regno cœlorum, seu Christi, maximi sunt, qui sunt minimi. 2. S. Joannes in eo fuit minimus. *Confirmatio.* Argumentatio I. partis, quæ

quæ est Major Syllogismi primarii. *Qui in Regno simillimus est Regi, est utiq; maximus. Qui in Regno calorum est minimus, seu humillimus, est Regi Christo simillimus. Igitur qui in Regno calorum est minimus, idem quoq; est maximus.* Argumentatio 2. Partis, quæ est Minor primi Syllogismi. *Qui præ aliis Sanctis maximè fugit honores, insanè de se sensit & locutus est, fuit minimus seu humillimus, adeoq; Christo Regi simillimus. Hoc fecit S. Joannes. Quare fuit minimus, Christo Regi simillimus, ideoque in Regno calorum maximus.* Epilogus fit ex Complexione Syllogismi primarii. Amplificatio sic instituitur.

VII. *Exordium.* Mirari quis posset, quòd Salvator dixerit: *Non surrexit major inter natos mulierum Joanne Baptista. Matth. II. v. II.* Quid enim habuit eximii, ob quod aliis Sanctis præferri mereatur? An jejunia? jejunârunt etiam Moyfes, Elias, David, tres pueri Babylonici. An fervorem in divino servitio? Fuit ferventissimus Abraham. An cultum eremi? In eadem habitârunt Elias & filii Prophetarum. An quòd fuerit Præcursor Salvatoris? Prænuntiârunt eundem venturum alii Prophetæ; imò Daniel proximè adfuturum, &c. Fuit igitur aliquid aliud, ob quòd mereatur à Christo omnibus præhaberi. Quid illud sit, si vultis audire, dicam, sed aliquid in speciem repugnans. *Propositio.* S. Joannes Bapt. ideo fuit in Regno cœlorum, quod est Regnum Christi, reliquis,
ex-

excepta B. Virgine, major, quia fuit reli-
 quis minor; maximus, quia fuit minimus,
 seu humillimus. *Partitio.* Atque hoc, quod
 modò proposui, in altera parte orationis
 ostendam, postquam in priore universim de-
 monstravero, in Regno cœlorum, seu Chri-
 sti, esse usum Mundo contrarium, eósq̄
 haberi maximos, qui sua opinione sunt mi-
 nimi.

VIII. *Confirmatio.* Argumentationis I.
Partis Major. Si quærat, quis in aliquo
 regno sit maximus, vulgus ditissimum aut
 potentissimum nominabit; Sapientes con-
 trà, quos nec opum fulgor excæcat, nec ho-
 norum aut potentiæ alterius splendor in
 admirationem rapit, illum maximum con-
 tinuò pronuntiabunt, qui Regi moribus,
 dotibus, cæterisque ornamentis animi si-
 millimus, atque ita proximus maximo est.
 Idque tantò magis, si Regis supra cæteros
 excellentiam non ex folio, aut opibus, aut
 subditorum numero, sed ex virtutibus, quæ
 veram magnitudinem efficiunt, velint æsti-
 mare, &c. *minor.* Hæc regula magnitudi-
 nem dimetiendi locum in Regno Christi ma-
 ximè fortitur, quæ divinæ Sapientiæ judi-
 cio eâ unicè mensurâ definitur, quòd quis
 Christo veræ magnitudinis ideæ, morum &
 vitæ conformitate sit similior. Plura in re-
 bus creatis magna vocamus, non quod ma-
 gna sint, sed quòd parvi nobis majora ob-
 stu-

stupescamus, aut ea cum minoribus aliis conferamus. Solus Deus in se ita absolute magnus est, ut citra comparisonem magnus appellari mereatur. Ex cæteris verò rebus eæ quoque magnitudinis æstimationem promerentur, quæ plùs de Deo participant, propiùs aliquo modo ad ejus similitudinem accedunt. Effigiem aliquam suæ magnitudinis Deus in Christo nostris oculis subjecit, in quo, Deo & homine simul, nihil non magnum reperitur. Parvus videbatur spontaneâ sui ad infima quæque demissione; sed vel in hac tenuitate fuit maximus. Et si à divino Patre idem nobis pro norma propositus est, quam imitando Deo similes evadamus, si hunc audire & sequi nos desiderat, in quo sequemur, quid audiemus potiùs, quàm ut minimi efficiamur, sicut minimum se exhibuit, id est humillimum? Patravit prodigia, &c, non hæc à se disci cupit, sed humilitatem, *Matt. II. 29.* Hanc totâ vitâ tot exemplis, modis, & factis docuit. *Fiat enumeratio.* Sancti, qui studebant Christo esse maximè conformes, hanc similitudinem animi Demissione conati sunt exprimere. Et certè hæc virtus proprius Christi character est, hæc ejus verissima imago, hæc compendium eorum, quæ dixit & fecit. *Complexio.* Quis jam neget illum Christo esse simillimum, qui humillimus fuerit, atque idcirco eundem quoque in Regno cælorum

Aa

esse

esse maximum, quòd maximo sit ea in re simillimus ac proximus, quæ propriam ipsius formam unicè constituit?

IX. Argumentationis 2. Partis *Major*. Atq; hæc universim ita statuta speciatim ad præsentis sermonis scopum transferamus. Illud igitur modò enucleandum restat, quòd S. Joannes, quem jure maximum à Salvatore dictum contendo, minimus, humillimus, & in hoc Christo simillimus extiterit, h. e. præ aliis Sanctis honores, etiam quos licitè potuisset admittere, Christi exemplo studiosè fugerit, infimèque de se & senserit & locutus fuerit. In quem finem tametsi præ omni alio argumento sufficere posset solum Christi effatum, maximum illum fuisse pronuntiantis; cùm enim is contra Mundi sensum magna judicet, quæ huic parva videntur, si Dei sapientia teste & judice Joannes maximus fuit, apud se minimus, id est, humillimus fuerit necesse est; tamen non desunt argumenta, quibus S. Præcursoris humilitas perspicuè comprobetur. *Minor*. Atq; imprimis quòd altioris dignitatis est, qui se deprimat, eò demissio animi est major & admirabilior. Sic Christus, &c. Quanta igitur sublimitas Joannis fuit? *Fuit homo missus à Deo. Joan. 1.* Quanta dignitas summi æternique Regis Legatum esse! Vocatur à Deo per *Isaiam c. 49. servus Dei*. Quis nescit, Deo servire, esse regnare? Appellatur à *Malach. 3. 1.*

An-

Angelus & Præcurſor Domini: *Ecce ego mitto Angelum meum, & præparabit viam ante faciem meam.* Qualis excellentia! Ejus nativitas ab Angelo prænuntiatur, unaque à cælo jubetur vocari *Joannes*, quod nomen *gratiam* ſignificat; quo quid aliud indicabatur, quàm ipſum ſpecialib⁹ gratiis à Deo exornandum? Non naſcitur peccator, more cæterorum, ſed jam in utero ſanctificatur: quanta prærogativa! Veritas ipſa divina eum vocat *Plus quàm Prophetam. Matth. II. &c.* Si originem & ſtemma conſideremus, fuit è ſacerdotali & regio; quòdque maximum eſt, Regis Regum Chriſti cognatus. Quanta ipſius ſanctimonia in Eremo! &c. quæ vera coram Deo ſublinitas eſt. Quot tituli laudis, honoris, dignitatis! &c. Altum vidimus: jam tantò humiliorem ad imitationem Chriſti videamus, quantò reipſa ſublterior erat. Atque imprimis ut ſtemmatis ſui claritatem tegeret, in teneris annis divino ſpiritu impellente in eremum ſecedit. Hic verò, velut alio cibo humano indignus, ex melle & locuſtis viſtitat. Ibidem carnem innocentiffimam quàm auſterè tractat! ſcilicet peccator videri voluit in gratia jam ſtabilitus, &c. At non potuit diu latere tanta lux ſanctitatis, ne Hieroſolymam & omnem regionē pervaderet. Miſſi ad ipſum Sacerdotes & Levitæ interrogant: *Tu quis eſ? Quid dicis de te ipſo? Joan. I.* Videbatur nempe hæc vita, tam

remota à comodis, commercio cum hominibus, &c; contrà verò traducta in rigidissima pœnitentia, frigore, æstu, fame, &c. non hominis esse, sed Angeli. Aut si hominem crediderunt, putârunt certè, esse illum à tot sæculis promissum Messiam, Redemptorem orbis. Quid Joannes? (*fieri hîc posset Suspensio cum Subjectione*) Sene Prophetam vocat, quod encomium ei Veritas tribuit, imò plus quàm Prophetam? &c. Sed horum nihil sibi sumit. Messiaë saltem Præcursorem se fateretur? Angelum, &c? Audio dicentem: *Non sum ego Christus*: & rectè id quidem, &c. Instant Legati: *Elias es tu?* Negat Joannes. Quid hoc? Negat? Christo affirmante: *Si vultis recipere, ipse est Elias, qui venturus est. Matth. 11. 14.* prædicente Angelo: *Ipse præcedet ante illum in spiritu & virtute Elia. Luc. 1. 17.* O insignem animi modestiam! &c. Quid ergo de se dicet? Id, quo minus & vilius nihil est: *Ego vox clamantis in deserto. Joan. 1.* Quid voce vilius, quæ perit, dum oritur? Neque se vocem tantùm, sed ex vocibus ipsis vilissimam nominat, *clamantis* videlicet, non in luce Mundi, non in aulis, &c, sed *in deserto*, loco tenui, inter bestias, &c. Quin, ut omnem penitus de se sermonem præcidat, eum mox ad Christum transfert. In quo ipso quantopere se rursùm deprimat: *Non sum dignus, ut solvam corrigiam calceamenti ejus. Illum oportet crescere, me autem minui.* Potèstne minor fieri

fieri, quàm se ipsum faciat? Quis satis hanc animi modestiam, & honoris fugam miretur? Verè magna res, ut ait S. Bern. & rara in terris humilitas honorata, & sic honorata, ut in S. Joanne, qui ut honore omnibus hominibus post B. Virginem prælatum est, ita se infra res omnes abjecit. Obstupui aliàs Franciscos NN. &c. Sed quid ipsorum demissio cum hac collata? &c. *Complexio.* Verè post Christum & B. Virginem se fecit omnibus minorem, dum se tantò profundius depressit, quantò fuit altiùs elevatus. Verè Christo simillimus fuit animi demissione &c, atque ob hanc ipsam causam in Regno cælorum maximus.

x. *Consutatio.* Unicum adhuc scrupulum suspicor in animis auditorum residere, quòd Christus laudibus Joannis subdiderit: *Qui autem minor est in Regno calorum, major est illo.* Innuit, alium sanctum ipso minorem esse, ideòque in Regno cælorum majorem. Annuo: nam B. Virgo, magis ipso honorata, contemptis honoribus summè se deprimendo haud dubiè major effecta est, &c. Hac exceptâ, maximum esse inter puros homines S. Joannem, repeto. Sensus ergo verborum Domini esse potest: Qui ipsum humilitate superat, ut mea Mater, major est; major esset etiam alius, si quis superaret. &c. Maximè verò Christus his verbis se ipsum indicavit, ne videretur tacitè sibi quoque

quoque Joannem prætulisse, cum ipse haud dubie in suo regno fuerit humillimus, licet maximus, & vel ideo humilitatis magis stupendæ, quod fuit dignitatis eminentioris.

XI. *Epilogus.* Minimum vidimus S. Joannem, & maximum: maximum idcirco, quia in sua parvitate voluntaria maximo Regi Christo in Regno cælorum simillimum. Nemo jam miretur, quod Ecclesia hodiernum Festum cum tanta solennitate celebret, festivi ignes passim resplendeant, &c. Debetur honor maximo in regno cælorum, qui, ut loquitur S. Ambros. *Præcellit ceteros, ominet universis, antecellit Prophetas, supergreditur Patriarchas; & quisquis de muliere natus est, inferior est Joanne.* Is honor tantò magis ei debetur, & probante Deo digniùs nunc redditur, quantò studiosiùs eum, cum viveret, declinavit, & fugiendo se illo digniorem demonstravit. &c. Cur non etiam nos, qui tam avidè magni esse cupimus, veræ tali magnitudini, quæ apud Deum est, inhiamus? sola hæc magnos & unà æternùm felices reddere potest, quam veram & solidam infinita Sapiencia agnoscit, quæque in spontaneo descensu ad infima consistit. In Regno Christo Regi proximi esse cupimus? ibi eum quæramus oportet, ubi S. Joannes aliique Sancti ipsum quæsierunt ac invenerunt. Collocavit autem sese in conditione servi, in stabulo, in officina fabri, ad pedes Judæ,
in

in cruce inter latrones; verbo, in infimo. Hic locus in Regno Christi est dignissimus; huc se demittat, qui cum cæli proceribus aliis proximus Regi optat assidere. Ita judicat Sapientia Dei; aliter verò sapientia hujus Mundi, quæ amplitudinem nominis, honores, &c, confectatur; sed eadem sapientia Mundi *Stultitia est apud Deum.* 1. Cor. 3. 19.

CAPUT XVI.

*Paradigma X. orationis, quæ
concurrenti gemina solennita-
ti congruit.*

De talibus orationibus mentionem feci in superioribus, ubi duo exempla dedi, quorum alterum hîc dilatarandum resumo, orationis habitæ in Primitiis Sacerdotis, quæ in Dedicatione Templi celebratæ sunt.

In illud ex Evangelio Dedicationis:
Hodie salus domui huic facta est. Luc. 19. v. 9.

Argumentum orationis: *Major causa reverentia & latitia ex consecratione Sacerdotis, quàm ex consecratione Templi existit.*

I. **P**rima designatio hujus orationis, cujus summam continet hic Syllogismus primarius: *Cùm utringq, agatur de consecratione Domûs Dei, viva & lapidea, inde existit major causa reverentia & latitia, unde major salus, h. e. sancti-*
tas